

noget. Hvad skal han gøre i denne Mellemtid? Der er jo nemlig det, at han skal være kommen i Trang; men der er ogsaa taget Hensyn til det i sidste Stykke af § 4, hvor der siges, at hvis det bliver nødvendigt at meddele ham en midlertidig Hjælp, indtil det bliver bestemt, om han har Krav paa at faa Understøttelsen, og hvor meget han skal have, vil det Beløb, som han faar i denne Mellemtid, hvis han bliver godkendt som den, der har Krav paa Understøttelsen, blive betragtet som en Del af denne Understøttelse, men hvis hans Andragende bliver underkendt, betragtes det som Fattighjælp, hvilket altsaa her tydelig i Lovens sætter Grænsen for, hvad der er Fattighjælp og hvad der ikke er Fattighjælp. — § 5 handler om, hvad den vedkommende skal have, og her staar der tydelig, at Understøttelsen bør udgøre, hvad han til enhver Tid behøver, for at han og hans kunne leve. Der er altsaa her ingen bestemt Sum sat. Det er jo i Grunden noget i og for sig meget ubestemt, det kan være 20 Kroner, og det kan være 2—300 Kroner og retter sig efter den Trang, han er i paa det Tidspunkt, han indgiver sit Andragende. Understøttelsen kan bestaa faavel i Penge som i Naturalier og i et Hjem. Altsaa den vedkommende Kommunalbestyrelse har Ret til at bestemme, om det for ham passer sig bedst at faa Penge, eller om det passer sig, at han faar Naturalier, eller at han kommer i et af Kommuneu dertil indrettet Asyl. Indtil nu har dette Ord „Asyl“ haft en rigtig god Klang, og jeg haaber, at det skal vedblive at have det, jeg haaber, det skal være, hvad det til Dato har været: et Udtryk for et godt Hjem, hvor saadanne Personer kunne opholde sig. Endvidere er der givet dem samme Ret, som gives almindelige fattige i Henhold til Vædringer, som De snart ville se paa Tingets BOrd til den egentlige Fattiglov, nemlig at Udgifter ved Sognerejser, Benyttelse af og Vederlag til Læger og Jordemødre, Begravelseshjælp og lignende, ført sagt alt det, som vi agte at stille Forslag om i Haab om at faa det vedtaget paa § 44 af Fattigloven, kan vedkommende nyde paa samme Maade som andre, uden at det betragtes som Fattighjælp. — Nu har man indvendt, at naar de først vare komne ind under denne Understøttelse,

wilde de blive afhængige af vedkommende Kommunalbestyrelser, ja man har jo endog- saa her i Salen betegnet det, som om de vilde blive en Flok Stemmekvæg, der vilde blive trukne omkring med. For at undgaa dette have vi indsat den første Bestemmelse i § 6, som siger, at naar Understøttelsen er fastsat, og det ikke er ganske midlertidigt paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed og lignende, men det er en fast Understøttelse, bliver den staaende, indtil Mandens økonomiske Forhold virkelig forandres. Heri ville De se, at den vedkommende har en Støtte, thi han behøver ikke at spørge: hvormeget skal jeg have til næste Aar, nej han veed, at han skal have den samme Sum, med mindre hans Forhold forandres. At en Person ogsaa efterat være kommen ind under denne Understøttelse, vilde kunne gøre sig skyldig til at ubelufkes, vil jo enhver indrømme. Derfor har man foreslaaet, at dersom han gør sig skyldig i de samme Ting, som ere en Hindring for, at han kunde blive optagen, altsaa de Ting, som ere opførte i § 2, efter at han har begyndt at nyde Understøttelsen, maa det ogsaa føre til, at Understøttelsen fratages ham. Endelig er der en Bestemmelse i 3dje Stykke i § 6, der gaar ud paa, at dersom en Person efter at have faaet Understøttelsen gifter sig, skal han have Lov til det, men han skal ikke dermed have Krav paa yderligere Understøttelse, saa at dersom han ikke kan nøjes med det, han har i det givne Øjeblik, men trænger til mere, udsætter han sig, i det Øjeblik han melder sig som trængende til yderligere Understøttelse, for at falde ud fra Understøttelsen, og maa altsaa ty hen til det offentlige Fattigvæsen.

Vi komme derefter til, hvor han kan nyde Understøttelsen. Trods det, at man maa gaa ud fra, at de fleste tresindsstyveaarige leve i deres Forsørgelseskommune, er det dog saa, at der er ogsaa en Del, som ikke gør det, man har derfor taget Bestemmelse om, at vedkommende skal nyde Understøttelsen i Opholdskommunen, og man har saa indført den Regel for Fordelingen af Udgifterne, at en Fjerdedel falder paa Opholdskommunen og tre Fjerdedele paa Forsørgelseskommunen. Disse Udgifter, som Kommunen faar, ville altsaa i Grunden falde i 3 Kategorier, den første: Udgif-